

Wat hoorden Daniël en Daisy?

Daar zijn ze dan: de winnaars van de schrijfwedstrijd! Kruip lekker op de bank en geniet van twee heel verschillende avonturen!

Weet je nog... Daniël –zonder jas– en Daisy hebben een grote zak kattenvoer gekocht. Op de terugweg naar het dierenasiel begint het te onweren. De twee schuilen in een portiek. Dan horen ze een geluid. Is het een dier? Het geluid komt van boven...

Compliment aan alle schrijvers :)

WANT WAT WAREN JULLIE ENTHOUSIAST! JULLIE HEBBEN HET ONS NIET GEMAKKELIJK GEMAAKT. WE WAREN VERRAST DOOR JULLIE CREATIEVE IDEEËN. WE HEBBEN GENOTEN VAN ALLE VERHALEN! ONDER HET LEZEN HEBBEN WE HEEL VEEL AVONTUREN BELEEFD EN ZIJN WE DE MEEST BIJZONDERE DIEREN TEGEN GEKOMEN. DAT IS HET LEUKE VAN LEZEN (EN VAN SCHRIJVEN)!
GROETJES VAN DE JURY
LIESBETH VAN BINSBERGEN & JEANNETTE WILBRINK-DONKERSTEEG

Het avontuur van de vuilniszak

Geschreven door Gerralt Kooistra

Ze sluipen de trap wat verder op. „Wat een rommel”, mompelt Daniël. „Ja, alleen maar vuilniszakken”, zegt Daisy. Ze rillen allebei van de kou en van de angst. Hoe verder ze lopen, hoe donkerder het wordt. „Ik zie niks meer”, zegt Daisy zachtjes. „Nee, waar ben jij?”, fluistert Daniël. „Hier, bij de muur!” fluistert Daisy terug. „Oke, ik kom naar je toe”, zegt Daniël. Maar dan....

„Help ik vall!” Plofff, hij valt zomaar met zijn hoofd op een vuilniszak! „Gaat het?” vraagt Daisy. „Ja, hoor” antwoord Daniël.

„Hallo, hallo”, klinkt plotseling een stem. Ze grijpen elkaar van schrik vast. Maar als ze achterom kijken zien ze niemand staan! „Wat, wat, wat wás dat”, vraagt Daisy verschrikt. „Dat weet ik niet, het kwam volgens mij uit die vuilniszak”, zegt Daniël.

„Hallo, hallo, wie is daar?” klinkt weer de stem. „Zal ik de vuilniszak openmaken?” vraagt Daniël met een bibberstemmetje. „Alleen als je voorzichtig doet, je weet nooit wie of wat erin zit. Misschien wel een zwerver of zoiets”, zegt Daisy. „Oké, ik zal voorzichtig doen”, zegt Daniël. Hij opent met trillende vingers voorzichtig de vuilniszak. „Alleen maar wat oude dekens en kussens, laten we maar weg gaan”, zegt Daisy angstig.

„Kijk hier eens, een antenne!” roept Daniël verbaasd uit. „Dat is vast een ijslollystokje”, bromt Daisy. „Nou, kom zelf maar eens dichterbij kijken”, zegt Daniël. „Zie je het, of zie je het niet. Ik had wel gelijk, hè”, zegt Daniël niet zonder trots. „Ja ja, ik zie het”, antwoordt Daisy.

Daniël trekt eens aan de antenne, maar net als er een beetje beweging in komt, hoort hij een hoog stemmetje: „Geef eens antwoord!” Van schrik laat hij de antenne weer los. „Wat zou dat toch zijn?” vraagt Daisy toch nog een klein beetje bang. „Ik weet het niet”, antwoord Daniël.

„Trek die antenne er even uit!”, gebiedt Daisy Daniël. Ze is nog steeds een beetje bang. „Oke, ik trek hem er uit.” Voorzichtig trekt hij aan de antenne en er verschijnt een... walkietalkie! „Pfff”, zucht Daisy. Op dat moment klinkt de stem weer. „Joehoe...!”

Dan verschijnt er ineens een hoofdje om de hoek. Verbaasd kijken Daniël en Daisy naar beneden. „Wie zijn jullie?” vraagt het jongetje. Daniël en Daisy kijken elkaar aan, is dit hetzelfde stemmetje als uit de walkietalkie. „Is deze walkietalkie soms van jou?” vraagt Daniël met de walkietalkie in zijn hand. Het jongetje kijkt verrast op. „Jaaaaaaa!” roept hij blij.

Daniël en Daisy schieten in de lach en rennen naar beneden. Ze geven de walkietalkie aan het jongetje. Wat is hij blij! Ze zwaaien naar het jongetje en rennen met de zak kittenvoer, die nog steeds op de trap stond, naar het dierenasiel. Gelukkig, het is inmiddels opgehouden met regenen en onweren. Als ze bij het dierenasiel aankomen vertellen ze hun hele avontuur met de vuilniszak aan Fenna. „Oh, oh, als ik ze een zak kittenvoer laat halen, beleven ze weer een avontuur hoor”, zucht Fenna hoofdschuddend.

**GERRALT KOOISTRA
(10) - 2E PRIJS**

Mijn lievelingsboek: De serie van
Detectivebureau Iris en Ko

Later word ik: In ieder geval
vrachtwagenchauffeur!

Zo kwam ik op het idee voor dit
verhaal: We speelden met een
walkietalkie, en hoorden er steeds
een man tussendoor praten.

Mijn eerste gedachte toen ik hoorde
dat ik gewonnen had: Huh? Dit kan
ik niet geloven...!

Een portiek vol...?

Geschreven door Hester Beens

Daniël en Daisy zijn er zat van. Ze hebben net gekeken waar het geritsel vandaan kwam, maar ze vonden niets. Ze zakken in de portiek neer. Het blijft maar regenen, en het wordt klam in de kleine portiek. Daniël voelt zijn ogen zwaar worden...

Daniël en Daisy lopen naar de trap om te kijken wat voor geluid ze ergens boven zich horen. Opeens staat Daniël stil. „Het geritsel komt helemaal niet van boven, het komt van die muur daar achter ons.” Nu staat Daisy ook stil. „Nee, het komt van die muur daar voor ons en van de grond onder ons...” Het geluid komt ineens overal vandaan! Ze horen het nu harder en duidelijker. Het is Daisy die er als eerste achter komt. „Het geluid komt helemaal niet overal vandaan, het komt van één plek en vult de hele ruimte!” Onder in de muur, op een plek waar je het niet verwacht, zit een ventilatierooster. Daniel wijst. „Daar komt het vandaan!” Daisy knikt en bukt om te kijken wat daar achter zit.

Als ze zich bukt en aan het rooster begint te morrelen, klapt opeens een luikje achter het rooster open. Het lijkt wel alsof de lucht is gedraaid. Uit een ventilatierooster zou helemaal geen lucht moeten komen, maar wat er nu toch uitkomt, dat zou zelfs niet uit een omgedraaid ventilatierooster moeten komen...! Een briefje komt door het rooster in het gezicht waaien, en nog één, en nog één...! Daniël bukt om een van de briefjes te pakken en leest. „Red deze poesjes!” Hij pakt een ander briefje, want ondertussen blijven de briefjes maar komen en leest. „Ik kan niet meer voor deze katjes zorgen, willen jullie ze opnemen in jullie asiel?” „Nee!” kreunt Daniël. „Niet weer die katten!”

Daniël ziet dat de stapel briefjes nu al tot aan zijn knieën reikt en wordt bang. „Daisy!” roept Daniël. „We moeten hier weg! Straks verdrinken we erin!” Maar hoe hij ook om zich heen kijkt, Daisy is er niet meer... Daisy is weg! Daniël raakt in paniek. Hier staat hij dan, in zijn eentje, zonder Daisy. Het lijkt wel te bizar om waar te zijn! Maar dan, opeens, zo plotseling als de briefjesstroom begonnen is, stopt het ook weer. Daniël grijpt deze kans met beide handen aan. Hij pakt de zak kattenvoer en probeert weg te lopen.

Maar dat gaat niet zomaar, want de briefjes lijken al maar dikker te worden, en ronder, en groter.... Het lijkt wel alsof er uit één briefje twee briefjes komen die ronder en ronder worden. Daniël krijgt opeens de schrik van zijn leven! Hij hapt naar adem en raakt nog meer in paniek dan hij al was. De briefjes zijn geen briefjes meer, het zijn jonge poesjes! Daniël doet al niet eens zijn best meer om de zak met kattenvoer die hij probeerde te redden mee te nemen. Hij trekt zijn benen hoog op tijdens het lopen, maar de poesjes pakken zijn broekspijpen vast en liften zo mee. Daniel houdt het niet meer van angst en roept: „Daisy, help!!!”

Opeens voelt Daniël dat er aan zijn mouw wordt geschud. Hij doet zijn ogen open en kijkt recht in de ogen van Daisy! „Wat schreeuw je?”, vraagt ze. Daniël zegt: „Ik werd achtervolgd door katten en... en...” Daisy zucht dramatisch. „Die katten stijgen je naar het hoofd, maar kom je nu? Het is droog.”

HESTER BEENS (13) - 3E PRIJS

Mijn lievelingsboek: "Het rode lint"

Zo kwam ik op het idee voor dit verhaal: Dat ging eigenlijk vanzelf. Het verhaal hoefde niet echt waar te zijn, daardoor kon ik gewoon lekker fantaseren.

Mijn schrijftoekomst: Ik blijf schrijven zeker als hobby houden!

's Nachts droom ik: Niet over het verhaal gelukkig. Dat had een beetje saai geweest, want dan wist ik de afloop al. ;)